

Konventionens forhistorie.

Den siden 1872 eksisterende internationale meteorologiske organisation var fra sin oprindelse en sammenslutning af videnskabelig karakter, hvilket var tilstrækkeligt, fordi det fælles interesseområde væsentlig var af videnskabelig art. Grundlaget for organisationens arbejde har været statutter først vedtaget i 1878 og siden gentagne gange reviderede, sidst i 1935.

Den nyere tids udvikling indenfor meteorologien har medført dels en fremtrædende betydning af det meteorologiske arbejde for samfundslivet, og tillige, at dette arbejde i stadig stigende grad betjener sig af tekniske hjælpemidler, som kun kan udnyttes fuldtud ved hjælp af et effektivt internationalt samarbejde.

Denne udvikling af meteorologien har medført, at man allerede igennem længere tid indenfor organisationen har arbejdet med udkast til en international konvention, som i højere grad kunne sikre et effektivt samarbejde mellem staterne end det hidtidige, ret formløse samarbejde. Der var derfor i 1939 udarbejdet et udkast til en konvention, der skulle opfylde de nævnte betingelser.

Spørgsmålet blev berørt på direktørkonferencen i London i februar 1946 og det endelige forslag vedtaget på direktørkonferencen i Washington i 1947.

Konventionens indhold.

Konventionen består af en indledning, hvorefter følger tyve kapitler med ialt 35 artikler.

Forskellen mellem den gamle organisations statutter og konventionen kommer særlig frem på følgende punkter:

I art. 3 om *medlemmer* er det bestemt, at principielt hvert land kun har een førstedelegeret, mens iflg. de nu gældende statutter enhver direktør for „et selvstændigt meteorologisk stationsnet“ kan være medlem af organisationen, så at der kan være flere stemmeberettigede medlemmer fra een stat.